

Двѣ моми се задаватъ отъ лѣво, изъ пжтеката, що слазя отъ Курубaгларъ. Тѣ вървжтъ, фанати за ржцѣ и пѣжтъ. Нѣкакъ неприятно-фалшиво се отзоваватъ на ухото тие блудкаво сантиментални стихове, постоянно сжщитѣ повтаряни, съ блудкавата си мелодия...

Дал' ме помни мой любезний?
Дал' ме мисли и жалѣй?

Момитѣ произнасятъ: *желай*... Тѣ приближаватъ и влазятъ въ моя пжть и отминуватъ напрѣдъ къмъ града, сѣ пѣешкомъ. Бѣдни дѣвойки. Отсамната, височка, въ цвѣтна вѣхта роклица, въ дѣсна ржка съ една раздърпана омбрела и съ една китка, върви стройно и напѣто, щастлива отъ чувството, че е млада и че ходи срѣдъ това свободно поле; другото момиче е по-ниско, въ черно износено облѣкло, и което личи, че е минало на снагата му отъ нѣкоя друга—по-висока и по-пълна. То е хромо; но се ползува хитро отъ полжението си да скрие по възможность тоя недостатъкъ, като се тули задъ другарката си. То обаче често се извъръща, защото има лице доста мило и приятно. То нѣма омбрела и носи само китка, каквато и другарката ѝ, отъ закѣсенѣли полски диви цвѣта.

Дал' ме помни мой любезний?
Дал' ме мисли и жалѣй?

И азъ слушамъ тие стихаве отъ пѣсенъта, които продължаватъ да се повтарятъ. Тая песенъ, една отъ безбройнитѣ истерически-въздихителни любовни пѣсни, които нѣкага наводнихъ България, прослужила честно службата си на поколѣнието, на което азъ принадлежъ, одъртѣла, завѣхтѣла, продължаваше да служи за растуха, въ младешкитѣ му мъжки и блѣнове, и на новото поколѣние! Но какво отъ това? Нейната старость не бърка на двѣтѣ